

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN

FØR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 16

15. AUGUST 1922

71. AARGANG

KORTFATTET ANALYSE AF MORMONS BOG.

Paa Titelbladet af Mormons Bog er der hentydet til tre forskellige Pladesamlinger, nemlig:

1. *Nephis Plader*: Som Teksten i Mormons Bog angiver, var der to Slags, de større og de mindre Plader. De større Plader indeholdt særligt Historien om Folkets politiske Forhold. De mindre Plader meddeler om Folkets religiøse Udvikling.

2. *Mormons Plader* indeholder et historisk Uddrag af *Nephis Plader* med mange indskudte Kommentarer af Mormon samt en Fortsættelse af de historiske Optegnelser i Mormons egen Levetid og atter fortsat af Mormons Søn, Moroni.

3. *Ethers Plader* indeholder historiske Beretninger om Jarediterne; disse Beretninger blev forkortede af Moroni, som indsatte Kommentarer i den forkortede Affattelse under Titlen: *Ethers Bog*.

Foruden de nævnte tre Pladesamlinger kan anføres en Samling, som ofte bliver nævnt i Mormons Bog, nemlig:

4. *Labans Messingplader*. Disse var medbragt af Lehis Koloni fra Jerusalem og indeholdt hebraiske gammel-testamentlige Optegnelser og genealogiske Stamtavler. Nephis Optegnelser indeholder mange Uddrag fra disse Plader.

Mormons Bog bestaar af femten forskellige Hovedafsnit, og med Undtagelse af et, er hvert Afsnit kaldt en »Bog«. Navnet paa hver enkelt »Bog«s væsentlige Forfatter er angivet. De første seks »Bøger« i Mormons Bog er Oversættelser fra Nephis mindre Plader, nemlig: Første og anden Nephis »Bog«, Jacobs »Bog«, Enos »Bog«, Jaroms »Bog« og Omnis »Bog«. Mellem Omnis »Bog« og Mosiahs »Bog« er indskudt *Mormons Ord*, der danner et Bindeled mellem Nephis mindre Plader og Beretningerne, som følger efter og som var optegnede paa Nephis mindre Plader. Mormons Ord giver en kort Forklaring af de foregaaende Optegnelser og staar som en Fortale til de efterfølgende Beretninger.

Hovedparten af Mormons Bog, nemlig Beretningerne fra Mosiahs »Bog« til det 7. Kap. inkl. i Mormons »Bog«, er oversat fra Mormons forkortede Optegnelser af Beretningerne paa Nephis Plader. Den sidste Del af Mormons Bog, fra det 8. Kap. i Mormons »Bog« til Bogens Slutning, er en Oversættelse af Pladeoptegnelser af Moroni, Mormons Søn, som først fuldendte Optegnelserne om hans Faders Livsgerning og derefter foretog en Forkortelse af Jarediternes Optegnelser, benævnt Ethers »Bog«. Senere tilføjede han de Optegnelser, der er kendt som Moronis »Bog«.

Den Tidsperiode, som Mormons Bog omfatter, rækker fra 600 Aar før Kristi Fødsel til 421 Aar efter Kristi Fødsel. I dette Aar eller omkring dette Aar seglede Moroni, den sidste nephitiske Historieskriver, disse Optegnelser og skjulte dem under Guds Varetægt i den Hensigt, at de skulde blive bragt frem for Lyset i de sidste Dage, som forudsagt af Profeterne. I Aaret 1827 overleverede Moroni, som en opstanden Person, de indgraverede Plader til Joseph Smith.

JOHN TANNERS LEVNETSBESKRIVELSE.

(Oversat af Morten A. C. Nicolaysen.)

(Fortsat fra Side 232.)

2. KAPITEL.

Da Templet i Kirtland var færdigt, deltog han i dets Indvielse. Han tog ogsaa Del i den »højtidelige Forsamling«, og de himmelske Gaver og Tilkendegivelser ved denne mindeværdige Begivenhed. (Se Joseph Smiths Levnedsløb og Pagtens Bog 110. Kap.). Han modtog sin indvielsesmæssige Tvætning og Salvelse i dette under Herrens Vejledning først opførte Tempel i denne Uddeling.

Med den for ham karakteristiske Energi gjorde han sit bedste for at hjælpe Profeten med Dannelsen af »Kirtland Bank«*), og i dette Øjemed købte han et større Antal af dens

*) I November 1836 stiftedes »Kirtland Sikkerheds Selskabs Anti Bank Kompagni« ved Aktietegning med det Formaal at fremme de Sidste Dages Helliges timelige Interesser i Landbrug, Industri, Haandværk og Varehandel. Det følgende Aar gik tusindvis af Forretninger i Amerika fallit i en finansiell Malstrøm efter en to-treaarig Storm af de vildeste Spekulationer i Landejendomme med overdreven Bankkredit, og den naturlige Konsekvens af en forfærdelig overdreven Udstedelse af Papirpenge, som gik langt ud over Staternes lovlige Affærer. Den nationale Misère berørte selvfølgelig ogsaa Kirtland og Selskabets Aktieinteresser, og hvad værre var, den berørte de Helliges aandelige Liv og foraarsagede en Del Apostasi, Bitterhed, Bagtalelse, og alle Slags vilde Rygter af den værste Art spredtes om Brødrene og Profeten. I Sommeren 1837 solgte Joseph Smith sine Aktier og gik ud af Forretningen. Han skriver om dette Øjeblik: »Jeg er fuldt ud paa det Rene med efter et saa langt Eksperiment, at ingen Institution af den Slags, etableret paa retmæssige og retfærdige Principper, ikke alene for Kirkens men for hele Nationens Velsignelse, vilde blive tilladt at fortsætte sine Operationer i saadan en Tidsalder, hvor aandeligt Mørke, vilde Forretnings-Transaktioner og Ugudelighed regerer.« (Kirkens Hist. 2. B., S. 497).

Jeg nævner disse Fakta om Sagen, fordi Anti »Mormon« Skrifter ogsaa i Danmark har benyttet Kirtland Anti Bank-Fallitten til at nedrakke Joseph Smiths Navn. En lignende finansiell Malstrøm efter Krigsspekulationernes Vildskab er de sidste Par Aars Tid gaaet over Amerika og har paa noget lignende Maade berørt Penge-

Aktier. Det viste sig senere, at der var en »Judas« med under Sagen, og Banken gik fallit tiltrods for alle modsatte Anstregelser.

De, som havde gjort det største Arbejde og indskudt mest, led det største Tab, og Ældste Tanner var en af de forreste, og han blev finansielt ødelagt. Paa samme Tid blev det ydre Tryk af religiøs Forfølgelse saa uudholdeligt, at de Hellige maatte forlade Kirtland og søge sig Hjem længere Vest paa. Ældste Tanner saa en Rejse af Tusinde Miles foran sig og befandt sig med denne for Øje ikke alene uden Midler, men ogsaa i Gæld. Hans Mod og Dygtighed viste sig imidlertid at svare til det kritiske Tidspunkt. Ved Guds Velsignelse havde han for erhvervet sig en Formue, og han *vidste*, at Jesus Kristus levede, og at han var hans Tjener, og at han ikke vilde forsage ham.

Han havde en stor Familje at forsørge, og en lang Rejse laa foran ham. Den forhaandenværende Tilstand inspirerede ham

affærerne blandt de Sidste Dages Hellige i Utah og Idaho og forarsaget ubehagelige og bitre Følelser og Tanker i manges Sind. Idet jeg i en følgende Artikel sammenligner denne Levnetsskitse med Eksempler fra det Ny Testamente, saa vil jeg ogsaa her gøre opmærksom paa, at Paulus kalder »Pengene« eller Pengesystemet en Rod til alt Ondt, efter at han havde set alle de sorgelige Følger deraf i det romerske Verdensrige med kommercielle Tilranelser, Dyrtider, Luksus, Fornojelsessyge og Fattigdom, som langt overgaar Nutidens sociale Dekadence. Saalænge Pengesystemet bestaar, er det selvfølgelig ogsaa nødvendigt for de Sidste Dages Hellige at operere med Pengene som Byttemiddel for nødvendige Varer i Handel og Vandel, men det er jo ikke altid, at velberaad Klogskab og en retlinet Efterfølgelse af Kristus følges ad i Finanssager midt i en falden og i en »Sælgen og Køben« overdreven Verden. Fra Begyndelsen af 12. Kap. af Johannes Evangelium kan man se de sorgelige Følger af Judas' Jalousi og Begærighed efter Penge. Han havde uden Tvivl for meget af den jordisk-materielle jødiske Natur i sig og blev maaske for utaalmodig efter at se Jesus optræde i Stormagt som den jødiske Messias, idet han misforstod hans Mission paa det Tidspunkt. Messias vil komme igen for at regere, og hvis ikke for, vil han sikkert da forandre Pengesystemet.

til større Tro og Aandskraft. I April 1838 udrustede han sig med en laant Vogn, tre laante Heste og en af sine egne samt tyve Dollars i kontante Penge og en Tønde Krudt til at betale Udgifter undervejs. Han begyndte saaledes Rejsen til Missouri med sin Familje, ialt 11 Personer. Efter at Pengene og Krudtet var forbrugt, var de nødt til paa Vejen at appellere til Indbyggernes Godgørenhed og bede dem om Fødemidler.

Han havde en Søn og Datter, som var født i Kirtland, med sig. Den elskelige Pige døde paa denne møjsommelige Rejse, og det var for Ældste Tanner en af de største Prøver i hans Liv paa den Tid.

Ved Ankomsten til Missouri berettede han i Konversation med en Ven de Genvordigheder, Savn og prøvende Omstændigheder, de havde døjet under Rejsen, men han bemærkede: »Ja, selv om andre er kommen op lettere, saa har de ikke lært saa meget.« Denne Udtalelse var karakteristisk for Ældste Tanners lykkelige Evne til at drage Solskin fra den mørkeste Sky og Honning fra den mest bitre Urt. Han anerkendte Guds Indflydelse i alle Ting med den Overbevisning, at han behersker alle Ting til bedste for dem, som holder hans Befalinger.

Han ankom til Byen Far West den 3. Juli, hvor han og hans Sonner tog Arbejde. Han betalte sin Gæld og havde tilstrækkelige Midler paa Haanden til at møde Livets Forlangender og Tidens Krav.

I Efteraaret 1838 gik han og Sønnen Myron til en Mølle ca. 9 Miles fra Byen, og da de startede paa Tilbagevejen blev de overfaldet af Stats-Militsen, der optraadte som en Pøbelhob. Han bad Myron at løbe og tage Vare paa sig selv, og Drengen kravlede ind under en stor Bunke afhuggede Kviste og blev ikke opdaget, medens Pøbelen overfaldt Ældste Tanner. En af Hoben rettede sit Gevær mod denne brave Mand, men til alt Held var der noget, som hindrede den i at gaa af. Han vendte derpaa Geværkolben mod ham og slog ham oven i Hovedet, saa der fremkom et stort aabent Saar. Dette Slag havde uden

Tvivl dræbt ham, hvis han ikke havde haft sin tykke Felthat paa, hvis Dobbeltlag opfangede Slaget. Dette Mordforsøg blev gjort af Kaptajn Myer Odell.

Ældste Tanner blev taget til Fange to eller tre Dage og bar sine blodige Klæder, og som et Vidnesbyrd mod dem vilde han ikke vaske Blodet af sig. Han beholdt sit Forspand og sin Vogn, og paa hans Æresord lod de ham gaa for at bringe en saaret Mand til sin Familje, efter hvilket Ærinde han vendte tilbage til Fangenskabet og indfrie sit Ord. Paa dette Tidspunkt blev Profeten Joseph Smith dømt til at skydes, men General Doniphan gjorde kraftig Modsigelse og unddrog sine Mænd. Paa den Dag, Henrettelsen skulde have fundet Sted, nedlagde de Hellige deres Vaaben, og nogle af Fangerne, hvoriblandt Ældste Tanner, blev løsladt.

Under det omtalte Milits-Overfald led han store Tab, da meget af hans Kvæg blev stjålet.

Straks efter, at han var sat paa fri Fod, gik han i Færd med at samle sine Ting og forberede sig paa at forlade Staten i Henhold til Guvernørens Ordre, og den 3. Marts 1839 begyndte han Rejsen med sin egen og sine Sønners Familje til Staten Illinois. Han ankom til New Liberty omkring den 1. April, hvor han standsede et Aar for at hvile og komme til Kræfter og nød Fremgang og Velsignelse i sit Arbejde.

I Midten af Marts 1840 samlede han igen sit Løsøre og flyttede til en Plads, fire Miles fra Montrose, Lee Amt, Jowa, hvor en Datter blev født i Juli 1840. Han kultiverede her en stor Farm, pløjede to Hundrede og halvtreds Akres og havde to Hundrede Akres for Græsgang til Kreaturer. Han indhegnede hele Pladsen, hvor han levede i seks Aar og nød stor Fremgang.

I April-Konferencen 1844 blev han kaldet paa en Mission til de østlige Stater. Før Afrejsen gik han til Nauvoo, hvor han saa Profeten Joseph. Under et Sammentræf paa Gaden gav han Profeten Beviset for de to Tusinde Dollars, som var modtaget som et Laan i Kirtland i Januar 1835 til at indfri

Tempel-Grunden. Joseph spurgte ham, hvad han ønskede, der skulde gøres med Skyldbeviset, hvortil Ældste Tanner svarede: »Broder Joseph, Dem vil jeg skænke det.« Profeten blev glad over denne Ædelmodighed og lagde sin højre Haand tungt paa Ældste Tanners Skulder og sagde: »Gud velsigne Dem, Fader Tanner, Deres Børn skal aldrig tigge om Brød.«

Han hjalp betydeligt med Opførelsen af Nauvoo Tempel fra Start til Fuldførelse; og da det var indviet, modtog han der sine præstelige Begavelse, Beseglinger og for anden Gang indviede Salvelse til Guds Tjeneste.

I Foraaret 1846 solgte han sin Farm, for hvad han kunde faa for den, og sammen med de Hellige, som var bleven nødsaget til at forlade Nauvoo — »The City of Joseph« — rejste han til Rocky Mountains. Han brød op i Midten af Maj og forenede sig med Strømmen af Sidste Dages Hellige i deres mindeværdige Udgang fra Illinois mod det fjerne Vesten. Han betalte ogsaa for Flytningen af to andre Familjer til Council Bluffs. Den 16. Juli udrustede han to af sine Sønner og sendte dem med »Mormon«-Bataillonen til Mexico for at kæmpe for Amerikas Sag og vise deres Loyalitet mod Regeringen. Et Sted, Nordvest for Winter-Quarters, hvor de Hellige havde deres Græsgænge, tog han i 3 Maaneder Vare paa Kvægbestanden for hele Israels Lejr.

Efter sine mange Rejsebesværligheder, Tab og Genvordigheder af forskellig Slags stod det endnu tilbage for ham at blive prøvet ved Ildens Ødelæggelser. I Midten af Januar 1847 blev hans Hus, tre Vognkasser med opstaaende Overtræk til Brug for Soverum, Levnedsmidler og de fleste Klædningsstykker ødelagt af Ilden. Der blev intet frelst undtagen Sengene og en Del af Sengetøjet. Men hans ædle Sind og hans Naturs udholdende Energi syntes at være overordentlig overfor Ulykken. Og om Foraaret hjalp han med at udruste Pionererne for deres Ørken-Rejse til de indre Bjergergne ved at opdyrke flere Jorder og avle en stor Høst.

I Sommeren 1847 havde Ældste Tanner en spændende Op-

levelse med Indianerne. Følgende Beretning om denne mærkværdige Omstændighed er fra Jane Grovers, senere Mrs. Stewarts Dagbog:

Hun siger: »En Morgenstund tænkte vi, at vi vilde gaa og samle Stikkelsbær. Fader Tanner (som vi familiært kaldte den gode, patriarkalske John Tanner) spændte Hestene for en let Vogn, og med de to Søstre Lyman, hans lille Barnebarn og mig selv kørte vi af Sted. Da vi kom ind i Skoven, bad vi den gamle Herre om at opsøge et Hus og hvile sig der, medens vi plukkede Bærrene.

Jeg og den lille Pige strejfede om i nogen Afstand fra de andre, da vi pludselig hørte Skrig. Den Lille tænkte, at det var hendes Bedstefader og vilde raabe igen, men jeg forebyggede det med den Tanke, at det maaske var Indianere. Vi spadserede op i Nærheden af Fader Tanner, da vi saa, han vendte sin Vogn omkring. Først tænkte vi ikke noget mærkværdigt derved, men da vi nærmede os Vognen, saa vi Indianerne samle sig omkring den, raabende og skrigende, medens andre forenede sig med dem. Vi kom netop ind i Vognen for at komme af Sted, da fire af Indianerne tog fat paa Vognen, to holdt Hestene i Bidslerne, og en anden prøvede paa at tage mig ud af Vognen. Jeg var baade bange og oprørt og bad Fader Tanner at lade mig springe ud af Vognen og løbe efter Hjælp. Han svarede: »Nej, stakkels Barn, det er for sent!« Jeg sagde til ham, at de skulde ikke bortføre mig levende.

Fader Tanners Ansigt var hvidt som et Lagen. De begyndte at rive hans Klæder af Kroppen. De havde taget hans Uhr og Lommetørklæde og prøvede paa at rive mig ud af Vognen. Jeg begyndte i Tavshed at appellere til min himmelske Fader om Hjælp. Medens jeg bad og kæmpede, kom den Hellig Aands Kraft over mig, og jeg rejste mig op i stor Styrke, og ingen Tunge kan beskrive mine Følelser. Lyksalighed opfyldte mig. Faa Øjeblikke forud saa jeg det, som er værre end Døden, stirre mig i Ansigtet, og nu var min Haand udstrakt under Guds Kraft, og jeg talte til disse Indianere i deres eget Sprog.

De slap deres Tag baade paa Heste og Vogn og stod maallose foran mig, medens jeg talte til dem ved Hellig Aandens Magt. De bojede deres Hoveder og svarede »ja« paa en Maade, som lod mig forstaa, hvad de mente. Fader Tanner og den lille Pige lyttede i aandeløs Spænding. Jeg forstod Situationen. Indianernes Beregning var at dræbe Fader Tanner, brænde Vognen og tage mig og den Lille med sig. Dette blev klarlig vist mig ved Aandens Aabenbaring. Da jeg holdt op at tale, gav de os alle Haandtryk og tilbagegav alt, hvad de havde taget fra Fader Tanner, som gav dem Lommetorklædet tilbage, og jeg gav dem Bær og Biscuits. Paa det Tidspunkt kom de andre to Kvinder til Stede, og vi skyndte os hjem.

Aanden gav mig Forklaring paa en Del af, hvad jeg havde sagt: »I indianske Krigere tænker, at I kan dræbe os. Véd I ikke, at den Store Aand vaager over Eder og véd enhver Ting i Eders Hjærter? Vi er kommen herud for at samle noget af vor Faders Frugt. Vi er ikke kommen for at fornærme Eder, og hvis I gør os Fortræd eller skader et Haar paa vore Hoveder, saa vil den Store Aand slaa Eder til Jorden, og I skal ikke være i Stand til at gøre et Aandedrag mere. Vi er bleven dreven fra vore Hjem, og det er I ligeledes. Vi er kommen til dette Land for at gøre Eder godt og slet ingen Fortræd. Vi er Herrens Folk, og det er I ogsaa, men I maa holde op med Eders morderiske Gerninger og Ugudeligheder. Herren har stor Mishag med Eders Synder, og I vil ikke faa, hvad I trænger til, hvis I fortsætter med den Færd. I tænker, I ejer alt dette Land, disse Skove, dette Vand og alle disse Heste. I ejer ikke en Ting paa Jorden, ikke engang den Luft, I indaander. Det tilhører altsammen den Store Aand.«

I Slutningen af Juni 1848 udrustede Ældste Tanner fem Forspand med Vogne og Levnetsmidler til atten Maaneder, hvormed de startede Prærie-Rejsen til Salt Lake; paa Vejen fejredes den 4. Juli i Elk Horn. Mellem Wood River og Laramie faldt en seksaarig Sønesøn ned fra en Vogntunge, og et Læs af 3500 Pund gik paa skraa over det stakkels Barns

Mave, og han døde i Løbet af tyve Minutter. Med Undtagelse af denne sorgelige Ulykke var Rejsen gunstig, og han og Selskabet ankom til Lalt Lake Dalen den 17. Oktober, og han bosatte sig i South Cottonwood.

I Efteraaret 1849 blev han angrebet af Gigt, det blev saa slemt, at han i Begyndelsen af Januar 1850 maatte gaa til Sengs og led betydeligt indtil den 13. April, da han opgav Aanden og indgik til de Retfærdiges Hvile. Han var Fader til tyve Born, og hans smukke Livsvandel har for Efterslægten og Zions Ungdom sat et af de store kristelige Eksempler til Efterligning.

NY TESTAMENTES GRUNDTEKST.

Paa vort Ny Testamente staar paa Titelbladet: »Rettet efter Grundteksten«, hvilket kunde give Anledning til Spørgsmaalet: »Hvad er Grundteksten? Har man de oprindelige Haandskrifter, som de nytestamentelige Forfattere skrev?« Et Par Oplysninger om denne Sag vil derfor vistnok være i sin Orden.

De oprindelige Haandskrifter er forlængst gaaede til Grunde, da de var skrevet paa et skrøbeligt Materiale af Papyrusplanten (heraf Ordet »Papir«), og derfor hurtig blev slidt op. Den Gang kendtes ikke Bogtrykkerkunsten, hvorfor man kun ved Afskrifter kunde mangfoldiggøre et Skrift. Dette skete ogsaa for Ny Testamentes Skrifter, der i Afskrifter spredtes rundt om i Menighederne. At afskrive Bøger blev et helt Haandværk, som man holdt Skrivere til (ofte Slaver). Saaledes gik det til, at der efterhaanden blev en utallig Mængde Afskrifter af Ny Testamente. Ofte er der i disse Afskrifter ved Unøjagtigheder indløbet Fejl af mindre Art, hvorfor de Lærde i vore Dage har haft et stort Arbejde med at udfinde, hvorledes den oprindelige Tekst (Grundtekst) har været.

De bedste Haandskrifter til Ny Testamente er Codex Einai-

ticus (fundet i et Kloster paa Bjerget Sinai). Det stammer fra det 4. Aarh. og indeholder hele Bibelen. Codex Vaticanus, ogsaa fra det 4. Aarhundrede, indeholder ligeledes det meste af Bibelen. Men foruden disse findes en stor Mængde andre Haandskrifter. De ældste trykte Bibler er fra ca. 1500.

Kan man nu være sikker paa, at Grundteksten, som det fremgaar efter disse Haandskrifter, stemmer med den oprindelige? Hertil maa i al Almindelighed svares Ja. Helt tilbage til Midten af 2. Aarh. (ca. 150) har vi hos Kirkefædrene Citater af Ny Testamentes Skrifter, og det viser sig, at de har brugt en Tekst, der i alt væsentligt svarer til vor. Ved Sammenligning med deres Skrifter og ved at sammenholde de mange Afskrifter har man søgt at komme den oprindelige Tekst saa nær som muligt.

Grundteksten er altsaa den ældste græske Form vi har af Ny Testamente (for Gamle Testamente er det derimod Hebraisk), og selv om der mulig kan være enkelte mindre Unøjagtigheder i den, er den dog utvivlsomt i det store og hele paa-lidelig.

Naar vi tænker paa Oversættelsen til Dansk, har der i Tidernes Løb været forskellige mere eller mindre heldige. En Ting er jo nemlig at gengive nøjagtig Grundtekstens Ord, en anden Ting at give Indholdet i et værdigt og smukt dansk Sprog. Det sidste har det ved vore Oversættelser alt for meget skortet paa. Vor sidste Oversættelse (Oversættelsen fra 1907) har et meget stort Fortrin, og da den tillige kommer Grundteksten efter de bedste Haandskrifter meget nærmere end tidligere, maa det siges at være en stor Vinding, at vi har faaet den. At man ved den skulde have truffet det rette eller heldigste Udtryk i alle Tilfælde, er dog ikke at vente. I Forbindelse hermed skal ogsaa nævnes Dr. T. Skat Rørdams Oversættelse af »Det ny Testamente« i lodigt Dansk. Endvidere den nye Oversættelse af Det gamle Testamente.

BETRAGTNINGER OVER JESU KRISTI JORDISKE FORHOLD.

(Fortsat fra Side 237.)

I de paradisiske Forhold i Galilæa, som var uberørt af de historiske Omvæltninger, levede en Befolkning, der ved sin virksomme og hæderlige Karakter og ved sin inderlige Livsglæde stod i fuldstændig Harmoni med Landets Natur. Deres Livsvaner var rolige, og der var ingen Mangel paa Intelligens eller Finhed. Man kan nærmest tænke sig dem i Lighed med de bedste Stammer af Libanons Befolkning, kun med den Gave forud for disse, at kunne frembringe store Mænd. Her modte Jesu sin sande Familje. Kapernaum blev hans By.

Der var især ét Hus, hvori han kom meget, Huset tilhorte 2 Brodre, Sønner af Jonas, disse to Brodre var Kefas og Andreas, Familjen var oprindelig fra Bethsaida. Andreas havde været Discipel hos Johannes den Døber. Og Jesus kendte ham fra Jordans Bredder. Jesus elskede dette Hjem og kom der jævnlig.

I en anden Familje, hvis Overhoved var en velhavende Mand og Ejer af flere Skibe, ved Navn Zebedæus, fandt Jesus ligeledes en hjærtelig Modtagelse. Zebedæus havde to Sønner, den ældste hed Jacob, den yngste Johannes, som siden kom til at tage en saa afgørende Del af Kristendommens Udviklingshistorie. Begge blev Jesu Disciple. Deres Moder, Salome, var ogsaa Jesus meget hengiven og fulgte ham lige til hans Dod.

Der var blandt andre 4 galilæiske Kvinder, der til Stadighed fulgte Jesus, eller som disse benævned ham — den unge Mester. Disse skiftedes til at høre paa hans Undervisning i den Skole, som nu var oprettet ved Tiberiassoens Bred, og sørge for hans Forplejning. En af dem hed Maria fra Magdala, som har gjort sin fattige Bys Navn verdensberomt. I Beretningerne staar hun opført for at have været besat af 7 Djævla, Datidens Udtryk for Nervesygdomme; denne Syg-

doms Oprindelse var uforklarlig for Datidens Befolkning. At høre paa Jesu Tale og se hans rene og blide Skonhed havde en vidunderlig beroligende Indflydelse paa hendes Nervesystem. Maria fra Magdala — der i Ny Testamente nævnes som Magdalene — blev Jesus tro lige til Golgatha og blev Opstandelsens store Vidne, hun blev den, der bragte Opstandelsestroen ud til en hel Verden.

Af Folget maa nævnes Filip fra Bethsaida, den samme som senere opføres under Navnet Bartholomæus, Nathaniel, en Søn af Tolmai fra Kana, Mathæus, der havde været Tolder, Thomas eller Didymos, som undertiden tvivlede, men dog kunde blusse op i ædelmodig Iver, Lebbæus eller Taddæus og Simon Zelotes, der var en Discipel af Ganloniteren Judas og hørte til Partiet »Kenaim«, der spillede saa stor Rolle i den jødiske Opstand.

Jesu egen Familie havde kun lidet tilovers for ham. Jacob og Judas, der var hans Fættre gennem Klofas's Hustru Marie, regnedes paa dette Tidspunkt for hans Disciple, men paa dette Tidspunkt blev han aldrig set sammen med sin Moder. Det var først efter hans Død, hun fik en saa høj Berømmelse.

Fættrene Jakob og Judas hørte til Menigheden »Herrens Brødre«, som stod i Spidsen for Kirken i Jerusalem.

Jakob, som i Ny Testamente betegnes som »Herrens Broder«, er ikke ensbetydende med, at han var Broder til Jesus. De øvrige af Josefs og Marias Born fulgte ikke Jesus, om ikke just de var imod ham, saa viste der sig heller ingen Sympati, de holdt sig ved enhver Lejlighed fuldstændig passive.

Af denne venskabelige Skare havde Jesus udvalgt en snævrere Kreds, som han tilstod et kendeligt Fortrin, det var særlig Zebedæus' 2 Sønner Jakob og Johannes. Han gav dem Tilnavnet »Tordenens Sønner« paa Grund af deres brændende Iver. Johannes blev ogsaa den eneste paa denne Jord, der nød Jesu Fortrolighed.

Peter, Jakob og Johannes (paa dette Tidspunkt nævnes Peter som Simon Barjona) dannede et Slags Gehejmraad, som

Jesus sammenkaldte, naar vigtige Spørgsmaal skulde behandles.

Jesus gav senere Peter Tilnavnet »Kefa«, et syrisk Navn, der betyder Sten. Peter var altid resolut i sine Handlinger, og han handlede altid efter den første Indskydelse, der undertiden lokkede et Smil frem. Et Øjeblik saa det ud, som han lovede Peter Nøglerne til Himmeriges Rige og Ret til at afsige Kendelser her paa Jorden, der skulde være godkendt af det Guddommelige. Da dette foraarsagede Skinsyge mellem de øvrige, blev det aldrig gentaget. Endnu mere vaagnede Skinsygen ved Tanken om Fremtiden, om det Guds Rige, hvor alle Disciplene skulde sidde paa Tronen ved Mesterens højre og venstre Haand, for at domme Israels tolv Stammer. Man spurgte da hinanden om, hvem der skulde sidde Menneskesønnen nærmest.

Jakob og Johannes' Moder Salome gik virkelig til Jesus og ansogte om to af de Pladser for hendes Sønner. Jesus skød Ansøgningen fra sig ved at anvende sin sædvanlige Grund-sætning, at den, der sig selv ophøjer, skal fornedres, og at Himmeriges Rige tilhører de smaa. Læs Jesu Bjergprædiken. Hans Prædikener var milde og venlige, gennemstrømmet af Naturens Aande og Markernes Duft. Himlens Fugle, Havet, Bjergene, Børnenes Leg gav altid Stof for hans Undervisning.

Det var Barndommen med dens Glæder, som den Gang tog Jorden i Eje. Mange saa sig allerede siddende paa Tronen ved Mesterens Side. Man benævnte det som »Paradis« (et Ord som tillige med mange andre orientalske er laant fra Persien, og som fra først af betegne de achamidiske Kongers Lystanlæg) og var Udtrykket for det, som alle længtes efter.

Jesus fremstillede sig ifølge Beretninger ikke som Guds Søn, men som Menneskesønnen. Ordet »Søn« har i det semitiske Sprog en vid Betydning. Desuden er der i Jesu Tanke ikke med Begrebet Menneske forbundet noget ydmygende, som en kold Deisme har lagt ind deri.

I hans Naturopfattelse gennemstrømmes det hele Verdensalt af en eneste Sjæl. Guds Sjæl. Da Mennesket er skabt i hans

Billede, har Mennesket af Naturen noget af det Guddommelige i sig. Dette Guddommelige udvikles hos Jesus til Fuldkommenhed, saaledes at han blev *Et* med sin Fader. Idéen indbefatter for ham alt; Legemet, der adskiller Individerne fra hinanden, er for ham intet.

(Fortsættes.)

DØDSFALD.

Søster *Ane Kathrine Jensen*, født den 1. Juni 1844, afgik ved Døden paa Aalborg Alderdomshjem den 30. Juni 1922. Hun døde som en trofast Sidste Dages Hellig.

Begravelsen foregik fra Alderdomshjemmets Kapel den 6. Juli. Præs. John H. Jørgensen talte ved Baaren og Holger Jørgensen indviede Graven.

Søster *Kirsten Marie Eskesen* afgik ved Døden den 21. Juli 1922 og blev begravet den 25. Juli paa Vestre Kirkegaard i København.

Str. Eskesen blev født den 6. Novbr. 1842 og indlemnet i Kirken den 2. Novbr. 1906.

Hun døde som et trofast Medlem af Kirken.

Niels Peter Nielsen døde den 20. Juni i sit Hjem i Logan efter længere Tids Sygdom. Afdøde blev født den 6. August 1849 i Kjelleklinte, Sjælland, Danmark. Han blev Medlem af Kirken den 4. April 1869, og i 1870 blev han kaldet som Missionær og arbejdede paa Bornholm og blev senere Forstander for Lolland-Falster Gren. I Maj 1876 blev han løst og rejste til Logan, Utah.

Han har beklædt mange ansvarsfulde kirkelige og borgerlige Stillinger og Tillidshverv. I 1905—07 udførte han en Mission til Danmark og virkede i Aalborg og Aarhus Konferencer.

Begravelsen fandt Sted den 25. Juni fra 7. Ward Forsamlingshus under stor Deltagelse. Ældsterne H. C. Petersen, R. O. Larsen, O. H. Budge og Biskop J. H. Walkins jr., talte ved Baaren.

FREMAD TIL SEJREN!

Fremad for Guds gode Sag,
bring den frem i alle Lag,
spred den over By og Land,
at den Frelse bringe kan!
Kæmp for den af al Din Magt,
frejdig vær og uforsagt!

Bring til hver en Kvinde, Mand
Budskabet, der frelse kan
dem fra Synd og Sorg og Nød,
fra den sjælelige Død,
lær dem Ret, og lær dem Pligt,
hold kun ud, og aldrig svigt!

Kæmp for alt, hvad der er sandt,
kæmp mod Ondt, hvor Du det fandt,
lær Din Næste Kærlighed
til den Ven, som for os led!
Frem til Sejer da Du gaar,
Sejrens Frugter da Du faar!

L. Caspersen.

Mange Mennesker er lig Fiskene; ingen af dem vilde komme i Vanskeligheder, om de holdt deres Mund lukket.

INDHOLD:

Kortfattet Analyse af Mor- mons Bog	241	Betragtninger over Jesu Kri- sti jordiske Forhold (fort- sættes)	252
John Tanners Levnetsbe- skrivelse	243	Dødsfald	255
Ny Testamentes Grundtekst	250	Fremad til Sejren	256